ΕΤΟΣ Α.' ΛΕΜΗΣΣΩ: ΚΥΠΡΟΥ 16 ΜΑΡΤΙΟΥ 1888 ΑΡ. 4.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ἐμμέτρως ὁμιλοῦσα

χωρὶς νὰ ἔχῃ γλωσσικὰ κομψεύματα καὶ λοῦσα.

'Σ ταῖς δεκαπέντε νὰ ζητῇ καθένας νὰ τὸν ἰδῇ.

Η πέννα εἶνε ὀκνηρὰ τοῦ Β. Μιχαηλίδη.

Συνδρομὴ προπληρωτέα εἶνε διὰ ἕνα χρόνον
πέντε ἀργυρᾶ σελίνια διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ μόνον.
Ἑπτὰ δὲ προπληρωτέα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν
γιατ' ἡ πόστα γι' αὐτοὺς πέρνει πιὸ μεγάλο μερτικό.

Καὶ γνωστοποιῶ ἀκόμη ὅτι ὅποιος κι' ὅ τι θέλει
ἀπὸ τὸ νησὶ κι' ἀπ' ἔξω εἰς τὸν «Διάβολον» νὰ στέλλῃ
οὕτω πως νὰ ἐπιγράφῃ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν
«πρὸς τὸν Β. Μιχαηλίδην Νῆσον Κύπρον Λεμησσόν.»

Γιὰ τὸ ὑπόμνημα λίγοι στίχοι
κ' εἴθε 'ς τὴν Λόντραν νὰ ἐπιτύχῃ.

—

Μᾶς ἐγκαταλείπει τέλος
ὁ χειμὼν μὲ τὰ σωστά του
πίπτουσι τὰ δάκρυά του
κάθε βράδυ κρουνηδὸν
καὶ τὴν ἄγκυραν σαλπάρει
καὶ ὀρσάρει τὰ πανιά του
καὶ τὸ κατευόδιόν του
τραγουδᾷ ἡ χελιδών.

—

Ταυτοχρόνως φορτωμένο
ὅλα τὰ παράπονά μας,
τὸ ἀτμόπλοιον ἱππεῦι
ὡς τὸ σβέρκον ἀετοῦ,
γιὰ τὸν ὑπουργὸν τῆς Λόντρας
φεύγει τὸ ὑπόμνημά μας
κι' ἂς τοῦ τραγουδήσω ἕνα
κατευόδιον κι' αὐτοῦ.

—

Σὺ ὑπόμνημα 'ποῦ φεύγεις
μὲ παράπονα γεμάτο,
κ' εἰς ἐξέτασιν πηγένεις
λορδοσαλισβουρικήν,
Ἐὰν ἦσαι παλληκάρι
σβέλτο, τοῦρο καὶ βαρβᾶτο
θάχῃς δάφνας ὅταν ἔλθῃς
καὶ τὸ ζήτω μουσικήν.

—

Δὲν σ' ἐγέννησεν ὁ κρότος
τόσων συλλαλητηρίων,
δὲν σ' ἐγέννησε καμμία
δύναμις θνητοῦ θεοῦ·
δὲν σ' ἐγέννησε καμμία
ἀγανάκτησις ἀγρίων.
σὲ ἐγέννησε τὸ δάκρυ
τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

—

Σὺ ἐὰν δὲν μαλακώσῃς
καὶ τὰ σπλάγχνα τῶν θηρίων,
Σὺ τὸ τέκνον τῶν δακρύων,
σὺ τῆς λύπης ὁ υἱός,
ἐὰν δὲν λάβῃς ψυχίον
ἐκ τῆς χώρας τῶν πλουσίων,
θὰ ζητήσω νὰ μοῦ δείξουν
ποῖος εἶνε ὁ θεός.

—

Ἂν τὸ βλέμμα τῆς Ἀνάσσης
καὶ εὐσπλάγχνου Βικτωρίας
εἶχε δύναμιν νὰ βλέπῃ
τὸν Κυπριακὸν λαόν,
θὰ ἐγίνετο ς' τὸν κόσμον
ἡ θεὰ εὐεργεσίας
καὶ γιαὐτὸ εἰς τ' ὄνομά της
θὰ τῆς ὕψονε ναόν.

—

Ἀλλὰ ὅταν ὁ αὐθέντης
ὑπηρέτην διατάξῃ
τὸν ἀγορασθέντα σκλάβον
νὰ ἐπιτηρῇ πιστῶς,
ἂν πιέζεται ὁ σκλάβος,
ὅσον θέλει ἂς φωνάξῃ

Η ανατύπωση της εφημερίδας έγινε από τις εκδόσεις Χρ. Ανδρέου και δίδεται δωρεά μαζί με το έργο του Βασ. Μιχαηλίδη. Οι τυπογραφικές ατέλειες που υπάρχουν, οφείλονται στο πρωτότυπο.

μόνος εἶν᾽ ὁ ὑπηρέτης
῾ς τὸν αὐθέντην ἀκουστός.

Ἡ Εὐρώπη ῾ς τὴν Τουρκίαν
καὶ τὸ πήδημα τοῦ ψύλλου
τὸ κυτάζει καὶ τὸ ψάχνει
μὲ μεγάλην προσοχὴν,
ἀλλ᾽ εἰς ἄλλους δὲν κυτάζει
χονδρὸ πήδημα καμήλου
ὅσον δυνατὸ κι᾽ ἂν γείνῃ
κι᾽ ὅσην κάμῃ ταραχήν.

Ὁ Θεός, ὑπόμνημά μου,
εἴθε νὰ σοῦ βοηθήσῃ
καὶ τὸ κατευοδιόν σου
μὲ χαρὰν σοῦ τραγουδῶ
καὶ νὰ μὴν σοῦ πῇ ἡ Λόντρα
«ὁ Χριστὸς νὰ σ᾽ ἐλεήσῃ»
κ᾽ εἴθε ὅταν ἐπανέλθῃς
δαφνοφόρον νὰ σὲ δῶ.

Ἡ δημοσιογραφία
κ᾽ ἡ μεγάλη δυστυχία

Φίλοι δημοσιογράφοι ἐνταυτῷ καὶ ἀδελφοί μου
εἶδα τί ζωὴν περνοῦμε κ᾽ ἐσυχάθη ἡ ψυχή μου
καὶ ἐγὼ ἀφοῦ τυχαίως κατετάχθην ῾ς τὴν γραμμή σας
ἀπὸ τὴν δική μου τύχην συμπεραίνω τὴν δική σας·
῾ς τὸ ποτάμι Βαβυλῶνος σᾶς προτείνω νὰ βρεθοῦμε.
κι᾽ ὅλα τὰ καράπονά μας ἐκεῖ πέρα νὰ τὰ ποῦμε
ὅλες ἡ ἐφημερίδες κ᾽ οἱ διαβόλοι κ᾽ οἱ τριβόλοι.
ὅλ᾽ ἐκεῖ ν᾽ ἀνταμωθοῦμε κ᾽ ἐπὶ τὰς ἰτέας ὅλοι
νὰ κρεμμάσωμε ταῖς πέννες τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ψηφία
καὶ τὰ ὄργανα μας ὅλα κι᾽ ὅλα μας τὰ ἐργαλεῖα
κι᾽ ὡς τὸ πάλαι οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὸ κλάμα νὰ χυθοῦμε
καὶ νὰ πέσωμε κατόπι ς᾽ τὸ ποτάμι νὰ πνιγοῦμε.
Νὰ σᾶς πῶ γιὰ μὲ τί τρέχει, μοῦκαμαν ἕνα ὡραῖο
καὶ φρικτὸ μασκαραλίκι δίχως νἄναι ἀποκρέω
κάποιοι εὐγενοϊππόται καὶ εὐγενοεσγενῆδες,
ἔδωκαν πολλὲς ἀπείρους εἰς τὸν «Διάβολον» ἐλπίδες
καὶ γι᾽ αὐτὸν ἐνθουσιῶντες ἔκαμαν μεγάλον κρότον
καὶ μετὰ χαρᾶς μεγάλης τοῦ ἐδέχθησαν τὸ πρῶτον
κ᾽ ἔλεγαν πῶς εἶν᾽ ὡραῖος, εἶνε χάρις τῶν χαρίτων·
καὶ τὸ δεύτερον ἐπίσης κι᾽ ἄλλοι μερικοὶ τὸ τρίτον
κι᾽ ἄλλοι τοῦ κρατοῦν τὰ δύο κι᾽ ἄλλοι τοῦ κρατοῦν τὰ τρία
καὶ χωρὶς νὰ τὸ σκεφθοῦνε ὅτι κάμνουν ἀδικία
λέγουν ς᾽ τὸν εἰσπράκτορά του «ὁ Χριστὸς νὰ σ᾽ ἐλεήσῃ,
«δὲν εἶμαι συνδρομητής του, τ᾽ ὄνομά μου ἂς τὸ σβήσῃ».
Δῶσε μου τὰ φύλλα πίσω,—δὲν τὰ ἔχω νὰ τὰ δώσω·
κάμε μου τὴν χάριν φύγε πρὶν νὰ σὲ ξυλοφορτώσω».
εἶνε δίκαιον ν᾽ ἀδικοῦμεν φίλοι κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον,
κι᾽ ὄχι μεταξὺ θηρίων ἀλλὰ μεταξὺ ἀνθρώπων;
Ἡ ζωή κι᾽ ἡ ὕπαρξίς μου ἀπ᾽ αὐτοὺς ἂν ἐξαρτᾶτο
θα ᾽πνιγόμην ἕως τώρα εἰς τῆς θάλασσας τὸν πάτο
δὲν μὲ μέλλει, πλὴν ὀλίγον τὴν καρδιὰ καὶ τὸ τσερβέλλο
κάπως μοῦ τὰ νεκατώσαν καὶ δὲν γράφω ὅπως θέλω
ζωγραφιαῖς εἶμαι, ξωπίσω νὰ σκαρώνω μὲ τυπώσεις
νὰ ᾽ρχίσω πιὰ νὰ κάμνω φοβεραῖς μεταμορφώσεις.

Τῆς πόλεώς μας τὸ Δημαρχεῖον
μὲ τὸ πτωχότατόν του ταμεῖον.

Λαμπρὰ τὸ Δημαρχεῖόν μας ἐφέτος προοδεύει
ὅποιος ἔλθῃ ῾ς τὴν πόλιν μας τὴν βλέπει καὶ ζηλεύει·
δυὸ δρόμους βλέπεις παλαιοὺς μονάχα πλακωμένους
τοὺς ἄλλους ὅλους βλέπεις τους μακαδαμοστρωμένους,
καὶ περπατεῖς ἐλεύθερα καὶ δίχως νὰ σκοντάψῃς
καὶ δίχως τὰ παπούτσια σου διόλου νὰ τὰ βλάψῃς
εἰς ὅποιον δρόμον κι᾽ ἂν βρεθῇς καὶ μάτια νὰ μὴν ἔχῃς
ἂν θὲς ἀκόμα καὶ τρεχτὸς νὰ τὸν περάσῃς τρέχεις,
ἀπ᾽ τὸ «Καφὲ Βικτώρια» μέχρι Νοσοκομείου
βλέπεις τὴν φιλοκάλιαν γυμνὴν τοῦ Δημαρχείου·
αὐτὸς ὁ δρόμος κάλλιστα ἐσχάτως ἐπεστρώθη,
τὸν βλέπεις καθαρώτατον καὶ λεῖον σὰν καθρέπτη,
βλέπεις δεξιὰ κι᾽ ἀριστερὰ δενδράκια φυτευμένα
καὶ ὅλα μὲ καλαμωτοὺς χιτῶνας φορεμένα.
Βλέπεις τὰ πεζοδρόμια γραμμὴ σὰν γαϊτάνι
κι᾽ ὁ πιὸ τυφλὸς πάνω ῾ς αὐτὰ τὸ βῆμά του δὲν χάνει
καὶ ἂν σοῦ τύχῃ τὸ πιοτὸ ποτὲ νὰ σὲ ζαλίσῃ
κι᾽ ἂν ἦσε τύφλα ἢ ρουππὶ ἢ μ᾽ ἀγγλικὸ μεθύσι
ποῦ νἄναι τὸ κεφάλι σου διακόσες τρεῖς ὀκάδες,
ὁποῦ ν᾽ ἀξίζεις ἑκατὸ καὶ χίλιους μασκαράδες
καὶ μέτα εἰς τὰ ξερατὰ τὸ μοῦτρό σου ν᾽ ἀλλάζῃς
κ᾽ ἐνῷ ξερνᾷς «ουὰν μὸρ πὸτ» ἀκόμα νὰ φωνάζῃς
νὰ μὴν ξέρεις ποῦ βρίσκεσαι νὰ μὴν ξέρεις τί κάνεις,
῾ς αὐτὸν τὸν δρόμον φίλε μου τὰ πόδια σου δὲν χάννεις,
ἐνῷ αὐτὸν τὸν δρόμον, πρὶν τοῦ μακαδαμισμοῦ του
καὶ πρὶν αὐτοῦ τοῦ λούσου του κι᾽ αὐτοῦ τοῦ στολισμοῦ του,
δὲν τὸν ἐπέρνας ἀβλαβὴς ποτὲ σου περπατῶντα,
ἔπρεπε νἆσαι πτερωτὸς γιὰ νὰ περνᾷς πετῶντα.
Οἱ δρόμοι ἔγειναν λαμπροὶ τῆς πόλεώς μας ὅλοι
κ᾽ εἰς τὴν καθαριότητα τοὺς τρέμει κ᾽ ἡ πανώλη
ὅλοι ἐδιορθώθησαν κ᾽ οἱ πιὸ μικροὶ δρομίσκοι·
ἀνωμαλίαν πουθενὰ κανένας δὲν εὑρίσκει·
εἰς κάποια μέρ᾽ ἀπόκεντρα κ᾽ εἰς ὅποιαν τύχῃ ὥρα
κάποια μέρη ἀπαντᾷς ὀλίγον μυροφόρα
ποῦ εἶνε καθαρτήρια φρικτὰ τῆς ἀτμοσφαίρας
εἶν᾽ ὅπλα ἀντιτυφικὰ καὶ κατὰ τῆς χολέρας
εἶν᾽ θειϊκοῦ φωσφορικῶν ἀλάτων καὶ ὀξέων
ἀέριον ὀξύτατον καὶ βρόμων καὶ βρομέων
ποῦ ἐρεθίζει φοβερὰ τῆς μύτης τὸ χομάχι
κ᾽ εἶνε πολὺ ὠφέλιμον λαμπρὴν γιὰ τὸ συνάχι
γιατ᾽ ἔχει μίαν μυρωδιὰ σὰν εἶδος ἀμμωνίας
καὶ εἶν᾽ ἐγγόνι γνήσιον τῆς ἀδιακρισίας·
εἰς τοῦτο ὅμως δὲν πταίει θαρρῶ τὸ Δημαρχεῖον
διότι δὲν πρέπει γιαὐτὸ νὰ σβύσῃ τὸ ταμεῖον
καὶ τὴν περιουσίαν του νὰ τὴν πουλήσῃ ὅλην
καὶ χίλιους οὐροφύλακας νὰ βάλῃ μέσ᾽ ῾ς τὴν πόλιν
νοσοκομεῖον καὶ βαθιαῖς φανάρια καὶ σφαγεῖα
διατηροῦνται κάλλιστα ἀπὸ τὴν Δημαρχία